

Kvindernes Sløvhed i Almindelighed og over de skotske Kvinders i Særdeleshed. For den sande Reformator synes i Reglen alle udenforstaaende langsomme og apatiske, og Mrs. M' Laren ser uden Tvivl langt ude i Fremtiden et herligt Syn, som hun længes efter at se virkeliggjort.

„A dream of man and woman
Diviner but still human,
Solving the riddle old,
Shaping the age of gold.“

Kvindernes Katekismus

af Louis Frank.

Sjette Samtale.

Forældremyndighed.

Sp. Tilstaar Loven Moderen Ret over sine Børn?

Sv. Nej; rigtignok giver Loven Moderen en tilsyneladende Myndighed over sine Børn, men i Udøvelsen af Forældremyndighed er det alene Faderen, som har Magten.

Sp. Staar det udtrykkeligt i Loven?

Sv. Ja, det staar der udtrykkeligt. I Virkeligheden er det Faderen alene, som har Myndigheden; han kan tillade Børnene at forlade Huset, han kan opdrage dem, som han vil, han kan sætte dem i en Opdragelsesanstalt, give sit Samtykke til Giftermaal og behøver i intet Tilfælde at spørge efter sin Hustrus Mening. Det er ogsaa alene Faderen, der under hele Ægteskabet drager Fordel af de mindreaarige Børns Penge.

Sp. Har Faderen virkelig alle Rettigheder over sine Børn?

Sv. Ja, fuldstændigt.

Sp. Har Moderen da slet ingen?

Sv. Nej, saaledes er Loven.

Sp. Hvad er Oprindelsen til denne Lov?

Sv. Denne Lov har sin Oprindelse fra Rom, hvor Husfaderen havde Ret over sin Hustru og Børn, ogsaa Ret over deres Liv. Den faderlige Magt var grundlagt paa Ejendomsretten, som Børnene tilstod Faderen, der var Herre over ethvert af Familiens Medlemmer.

Sp. Var denne romerske Ret egentlig berettiget?

Sv. Aldeles ikke, ti Faderen er jo ikke Ejer af sine Børn. Han har kun Ret til at drage Omsorg for dem. Ved Indgaaelsen af Ægteskabet paatager han sig ligesom Moderen Forpligtelsen til at ernære, pleje og opdrage de Væsener, som han giver Livet. Faderen er ikke Ejer af, men den naturlige Formynderskab for sine Børn.

Sp. Hvorledes vil da Kvindesagsvennerne ordne dette Forhold?

Sv. Kvindesagsvennerne vil, at den Myndighed, som før udelukkende har været Faderens, skal være Forældremyndighed.

Sp. Hvad vil Forældremyndighed sige?

Sv. Forældremyndighed skal ikke være en Ret for Forældrene til at eje deres Børn, men en simpel Ret til at tage sig af dem, et Formynderskab, som udelukkende skal være i Børnenes Interesse. I denne Forældremyndighed skal Moderen have samme Ret som Faderen, og ganske som i andet For-

mynderskab skal der være en offentlig Formynderskab, som kontrollerer den egenlige Formynderskab.

Sp. Hvorledes vil en saadan Forældremyndighed lade sig ordne?

Sv. For alle Spørgsmaal, der angaar Opdragelse, Oplæring, Fagdannelse, Stilling, Samtykke til Giftermaal, Bestyrelse af Børnenes Ejendom, om alt maa begge Forældre være enige, og ikke Faderen være den enebestemmende i alle Familieanliggender.

Sp. Er en saadan Reform mulig?

Sv. Det er den. Allerede nu er der Familier, hvor denne Regel følges; Moderen raader for Barnets Opdragelse i de første Aar, og senere, naar Barnet bliver større og skal søge Skole, tager Faderen og Moderen i Fællesskab efter moden Overvejelse Bestemmelse herom. Der er dog ikke noget til Hinder for at indsætte det i Lovene, som allerede udøves i Praksis.

Sp. Findes denne Forældremyndighed i andre Lande?

Sv. Ja, jeg vil blot nævne Østerrig, de russiske Østersøprovinser, England, Italien, i Amerika Staterne Iowa, Kansas, Nebraska, New York, Oregon og Washington. I Frankrig fremkom Forslag i Nationalforsamlingen den 9de Avgust 1793 om lige Ret for Fader og Moder over deres Børn.

Sp. Hvorfor blev dette Forslag ikke vedtaget?

Sv. Stadigt paa Grund af den usalige Bonaparte, som ofrede Moderens Rettigheder.

Sp. Havde Bonaparte da Grunde, hvorfor han satte sig imod Kvindens Ret?

Sv. Ja naturligvis. Han vidste, at Mødrene altid vilde sætte sig imod hans krigerske Planer. Derfor vilde han ikke, at Kvinden skulde have nogen Indflydelse, hverken i Familien eller i Staten. Dersom Kvinderne havde haft et Ord med at sige i den Tid, vilde de have hindret, at man unyttigt ofrede deres Børn, og de vilde hurtigt have gjort Ende paa de Erobringer og de krigeriske Daarskaber, hvorved Napoleon har svækket Frankrig og berøvet Landet dets kraftigste Sønner.

Sp. Men naar man giver Forældrene lige Ret over deres Børn, hvad vil man da gøre i Tilfælde af Uenighed imellem dem?

Sv. I saa Tilfælde vil Domstolene eller et Familieraad afgøre Stridighederne.

Sp. Vil det ikke have sine Ulæmpen, at Domstolene eller et Familieraad blander sig ind i de huslige Sager?

Sv. Man har til alle Tider tilladt en saadan Indblanding.

Sp. Kan De give mig nogle Eksempler?

Sv. Det kan jeg. Mahomed, som næppe var gunstig stemt over for Kvinderne, var den første, der bestemte, at i Tilfælde af Uenighed mellem Mand og Hustru skulde man henvende sig til en Voldgift. Efter den gamle belgiske Lov skulde begge Forældrene give Tilladelse til Børnenes Giftermaal. Dersom Samtykke fra en af Ægtefællerne manglede, skulde Domstolen afgøre Sagen.

Talrige samtidige lovgivende Forsamlinger har ligeledes vist sig ivrige for Love, som begrænser Faderens Myndighed og holder paa Barnets Ret. Saaledes den østerrigske Lov, den prøjsiske Landret, den saksiske og italienske og Østersøprovinsernes Love holder paa, at Moderens Stemme høres. For kun

at nævne et Eksempel, vil vi omtale Østersøprovinsernes forstandige Lovforslag, som siger: „Dersom Moderen er overbevist om, at Faderen vil skade sine Børn, kan hun henvende sig til den retslige Øvrighed, som i saa Tilfælde vil betro hende Børnenes Opdragelse“. — Ligeledes kan Slægtninge efter Loven i Italien og Østerrig forlange Barnet fjernet fra Faderen, hvis han over Vold imod det eller forsømmer sine Pligter imod det. Domstolene træder da til og suspenderer eller fratager fuldstændig Faderen hans Ret over Barnet.

Sp. Er Faderens Magt en naturlig Ret, som er nødvendig?

Sv. Den kan kun være nødvendig i Barnets Interesse. Det er ogsaa det, den franske Lov nylig har forstaaet. Loven af 24. Juli 1889 reviderer Napoleons Lov og tilstaar Slægtninge Ret til at ophæve den faderlige Myndighed, hvis det behøves.

Sp. Dette Princip, Indblanding af Loven, er da ikke nyt?

Sv. Det er saa lidt nyt, at det findes i den borgerlige Lov.

Sp. Hvorledes lyder denne?

Sv. Den siger, at dersom Manden ikke vil tillade sin Hustru at anlægge Sag, saa kan Øvrigheden give hende Tilladelse dertil. — Nu vel, Kvindesagsvennerne vil, at denne Tiltrædelse af Retten, som er tilladt og anvendt snart et helt Aarhundrede i mindre økonomiske Interesser, skal blive anerkendt og anvendt for at afgøre al Uenighed mellem Forældrene paa Grundlag af Barnets moralske Interesser.

Sp. I Tilfælde af Uenighed mellem Ægtefællerne, paa hvilken Maade skal da Øvrigheden træde til?

Sv. Slægtningene skal kaldes op i Retten og høres. Den offentlige Myndighed, den lovlige Beskytter af den mindreaarige og den værgeløse, skal tage Barnets Forsvar. Indblanding af Advokater eller Forsvarere skal ikke tilstedes; men Retten tager den vanskelige Sag i sin Haand og leder den med sin Erfaringsklogskab, sit Maadehold, sin Uafhængighed og sin agtede Avtoritet til Gavn for Barnet.

Vor Ungdom.

(Sluttet.)

Paa denne Maade tilbringer Almueskolebørn deres Ferie. Den er aandelig og legemlig en sundere og sandere Forfriskning end den, der bliver de saakaldte „bedre stillede“ Børn til Del.

De af os ældre, der i deres Barndom har levet et rigtigt, ægte Landliv i Ferierne, tænker tilbage paa dem med en egen Erindringens stille Fryd. Naar Sommerferien kom, at blive hentet af „Bedstefaders“ Vogn. Lars sad paa Bukken, og de kendte brune trak det svære, glade Læs. Nu saa man Kirketaarnet — nu drejede man om forbi Vandingen — nu langs Kirkegaardsmuren, hvor de hvide Roser hang ned over Kanten og blandede sig med de graagrønne, spidse Blade paa de stævnede Piletræer udenfor — nu var man ved den store, røde Port. Hurra! Hurra! Der svingedes med Huerne.

Det var selve Kanaan, man kom til! Flød der ikke med Mælk, og om der ikke